

jo overhovedet til alle Sider Kreditforeningernes vanstelige Side, og man har derfor altid været noget nøterregnende i den Henseende (Bluhme: Man bliver jo staaende et Aar, efter at man er gaaet ud). Ja, det kommer an paa, hvorledes man gaar ud. — Endelig er der stillet et Endringsforslag fra et æret Medlem (N. S. Larsen), og dette maa jeg unegtelig frataade. For det Første finder jeg det meget uheldigt, at man vil fjerne en saadan Undtagelsesregel ind i en Lov som denne, og for det Andet kan jeg være enig med et æret Medlem i, at det vilde være en Bjørnetjeneste at gøre Bedkommende. Der kan ikke være Tvivl om, at en ordentlig og regelmæssig Administration ikke vil forulempe en Debitor paa den Maade, at den falder pludselig ind over ham, medmindre der er presserende Grunde derfor, saaledes at han f. Ex. findes at forvanske sit Inventarium eller pludselig sælge sin Besætning eller deslige, og derfor tror jeg rigtignok ikke, at der er nogenjomhelst Grund til at give Bedkommende dette Varsel. Dernæst er der den Betænelighed, at det kun skal være, forsaavidt han bor paa den pantsatte Eiendom, at han skal have dette Varsel. Jeg synes, der vilde være langt mere Grund til at give ham Varslet, naar han ikke bor der; det er et langt mere almindeligt Tilfælde, thi sag er det Veieren, der forvanser Pantet for Foreningen. Jeg tror altsaa ikke, der er nogen Grund til at vedtage Endringsforslaget, og jeg tror ikke, at det ærede Medlem vil gjøre de Bedkommende, til Gunst for hvem han har stillet sit Forslag, den allermindste Gavn derved — tværtimod!

Nær: Det er kun en kort Bemærkning, jeg vil gjøre. Jeg er enig med de ærede Forslagsstillere i deres Forslag og vil stemme derfor, men det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) gjorde en Bemærkning, som jeg nødig vilde have, skulde staa hen upaataalt. Det ærede Medlem har jo i Forening med flere af sine Meningsfæller lagt et alt andet end venstabeligt Sindelag for Dagen overfor disse Foreninger i Almindelighed. Naar der navnlig er fremført, at der skulde være Eiendomme, som er tagerede saa høit, at de have erholdt Laan til en lige saa stor Sum som den, hvortil de i sin Tid ere blevne kjøbt, saa vil jeg dertil sige, at jeg veed ikke, hvor mange af den Slags Tilfælde der have været til Stede, men jeg kjender ingen i den Kreds, hvor jeg er Forretningsmand. Derimod vil jeg fremhæve en anden Omstændighed, som man maa beklage, er temmelig almindelig,

nemlig at, naar en Mand har kjøbt en Eiendom til 3000 Kr., saa lyde Dokumenterne paa 2000 Kr. Naar saa Vurderingsmændene komme og efter Reglerne skulle opgive, i hvilket Aar Eiendommen er kjøbt, og hvor meget den har kostet, saa siger Eieren, at den har kostet meget mere, men at han paa Grund af Papirernes Dyrhed blev raadet af sin Procurator til ikke at opgive Summen større end saadan eller saadan. Derved kommer der let et Misforhold ind, og det vilde jeg gjerne opløse det ærede Medlem om, hvis det kunde mildne hans Sindelag overfor Foreningerne. Jeg er temmelig vis paa, at den ærede Indenrigsminister veed, at det forholder sig rigtigt. Ja, men det er jo strafbart, kan man sige. Ja, jeg veed det, men den Praxis har vundet saadan Hævd, at de allerflestes Herredsfogder og Politimestre vide god Bested derom. Derved er der Intet at gjøre, og naar man mange Steder synes, at Vurderingsmændene have pnytet mere op paa en Eiendoms gode Sider og dens Forbedringer, end der egentlig synes Behov til, saa har det netop ofte sin Grund i, at man skal se at finde paa Noget at faae frem, for at det skal kunne komme til at stemme saaledes, som Bedkommende ønsker, at Laanet skal være. Deri ligger virkelig ofte den sande Aarsag. Saaledes forholder det sig, og det vil jeg bede det ærede Medlem tage i Betragtning, naar han paa lignende Maade som i Dag lægger sit Sindelag overfor disse Foreninger for Dagen. Jeg vil slutte disse Bemærkninger med at sige, at jeg ikke i al den Tid, jeg har været Rigsdagsmand, har været med til at give en Lov, som saaledes er kommen Medborgere til Gode som den, der her er Tale om, og jeg skal benytte Leiligheden, hver Gang den gives, til at rose den Minister, som nu ligger i sin Grav, hvis Velvillie, der var saa stor i denne Sag, som tænkes kan, det i Særdeleshed skyldtes, at vi fik denne ypperlige Lov. Det glædede mig ogsaa i Dag at høre, at den nuværende ærede Indenrigsminister, som jeg var bange for, gik noget i samme Retning som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling), slet ikke gjør dette, og det er mit Ønske og Haab, at han, hvor han faar Indflydelse paa Foreningerne gennem denne Lov, maa være behersket af den samme Aand, som beherskede hans Forgængere, thi saa er jeg vis paa, at den Uvillie, der vises fra den anden Side, ikke skal komme til at virke generende paa disse Love og den hele Andretning. Selvsølgelig stemmer jeg for alle de foreliggende Endringsforslag og vil kun om den sidste Endring, som den ærede